

Khi Lướt Qua Nhau (Thời Sách)

Chương 47 : Chương 47

Dưới ánh đèn đường màu cam, trong lúc bàn tay đang lắc lư, cô chỉ cảm thấy có một ánh sáng rất đẹp mắt đang bó chặt ở nơi đó, cô giơ tay lên, rõ ràng là có một chiếc nhẫn kim cương tinh tế đang lồng vào ngón áp út của cô.

Cô thoải mái bật cười, không có nước mắt, cô nhìn anh, nhắm mắt lại rồi mở ra, thật sự giống như một giấc mộng đẹp để thoáng qua, thời niên thiếu ngây ngô kia đã quyết định cả một cuộc đời.

Ngày hôm sau trở về Thành Đô. Thành phố này vẫn luôn vững vàng có nề nếp như vậy, chỉ trong vài ngày mà những đồng đổ nát trên đường đã được dọn dẹp sạch sẽ, ai ai cũng có trách nhiệm phải làm, hoặc cố gắng làm việc gì đó cho mọi người.

Ở tòa soạn Thành Đô, tổng biên thấy bọn họ trở lại thì cười nói: "Kiểu này thì Tổng giám đốc bên kia thở phào rồi, mọi người đều bình yên."

Nhưng Tống Giai Nam lại gặp phải một chút vấn đề, vào lúc sáng, trong lúc chạy thoát khỏi cơn dư chấn thì cô bị vấp phải một tảng đá rồi té ngã, lại ngã đúng vào đồng đổ đá vụn, sau đó bị một cây đinh đã gỉ đâm vào chân, lúc ấy, cô đau đến mức nước mắt tuôn ra, xắn ống quần lên xem thì thấy bị trầy một mảng da lớn, máu chậm rãi túa ra, bác sĩ bên cạnh vừa sơ cứu vết thương cho cô, vừa nói: "Cô bị tai nạn lao động rồi, không ủng phí chuyển đi này nha."

Skip in 7...Ad finishes in 01 seconds

Bác sĩ tiêm thuốc phòng uốn ván cho cô, sau đó nói đùa: "Đây là dấu ấn kỷ niệm mà động đất để lại trên người của cô, mang theo đau đớn kiên cường mà sống nha."

Cô dờ khóc dờ cười, nói với cô y tá bên cạnh: "Ở bệnh viện các cô bác sĩ cũng hay an ủi bệnh nhân như vậy sao?"

Cô y tá cười híp mắt, "Trong đội chỉ có bác sĩ Khuu là ngoại lệ thôi."

Tuy nhiên, trong họa có phúc, trước khi cô đến bệnh viện lấy thuốc, bất ngờ gặp được một vị lãnh đạo quốc gia đang an ủi người bị thương trong cuộc động đất, tất cả các phóng viên đều bị chặn lại ở bên ngoài, chỉ có Tống Giai Nam do bị thương nên là phóng viên duy nhất được tận mắt chứng kiến tất cả cảnh tượng đó.

May mắn tranh được một tiêu đề độc nhất vô nhị.

Cô nghỉ ngơi cả buổi chiều trong khách sạn, sau đó ngồi trên máy bay của hãng China Southern Airlines để trở về, ở sân bay Song Lưu đang là giờ cao điểm vô cùng bận rộn, nhưng lại không hỗn loạn, ở sân bay, tùy ý có thể thấy được các băng rôn tuyên truyền quảng cáo các đơn vị từ thiện, ở đại sảnh, trên những chiếc TV đang phát tin tức thời sự hai mươi tư trên hai mươi tư giờ.

Tống Giai Nam gọi điện thoại cho Tô Lập, cô không che giấu được sự phấn khởi, "Tô Lập, anh biết không, hôm nay em tranh được một tiêu đề độc nhất vô nhị."

Giọng nói của Tô Lập khi truyền đến tai cô lại trở nên vô cùng thoải mái: "Tống Giai Nam, khi nào em đến nơi, anh đến sân bay đón em."

"Không cần đâu, nhất định là anh bận rất nhiều việc." Cô đang đắm chìm trong niềm vui sướng khó diễn tả thành lời, "Chỉ có em được thấy ông ta, lúc đó em đang trong phòng bệnh lấy thuốc, lúc em và cô nhân viên đi ngang qua, ngay lập tức em nhảy dựng lên, rồi mới đi theo đến phòng bệnh."

Lúc này, cô mới ý thức được mình vừa nói gì, vẫn chưa kịp che giấu thì thanh âm bên kia đã truyền đến vô cùng vội vàng: "Cái gì, lấy thuốc, em bị thương?"

"Ờ, không có gì, không có gì ---"

"Tống Giai Nam, em bị thương ở đâu?"

"Đầu gối, không cẩn thận nên bị ngã." Cô cúi đầu nhìn vết thương trên đùi, vẫn còn đang quấn băng gạc và bôi thuốc, "Chỉ là bước đi hơi khó thôi, bác sĩ nói sẽ nhanh chóng khỏi thôi mà, chẳng qua là có thể để lại sẹo."

Người bên kia điện thoại trầm mặc thật lâu, sự trầm mặc yên tĩnh, trong lòng Tống Giai Nam mơ hồ hiện lên sự lo lắng, nhưng bên kia chỉ khẽ thở dài một hơi, "Anh đến sân bay đón em."

Cô không thể làm gì khác hơn là nài nỉ: "Đừng giận mà, em sai rồi."

Bên kia có tiếng cười nhàn nhạt truyền đến, "Tống Giai Nam, anh không giận em, nhưng trong hai giờ này anh phải ngủ một giấc cho thật ngon mới được, gặp lại em sau."

Ở trên máy bay cô ngủ thiếp đi, trong giấc mộng cô mơ thấy ánh sáng có đủ màu sắc, chúng chiếu vào hồ nước nhỏ ở trường trung học cũ của cô, từng bông súng lộng lẫy tỉnh giấc, từng cánh hoa tròn trịa màu hồng nhạt đang dịu dàng chảy xuôi theo dòng nước mềm mại, có một chàng trai với gương mặt lạnh nhạt, khóe mắt tinh tế đang đứng trên chiếc cầu, anh đang nhìn trời, ở chân trời có một áng mây đang trôi, anh dùng dáng vẻ cô độc như thế để nhìn bầu trời.

Cô muốn gọi anh, gọi anh là Tô Lập, muốn tiến lên gọi tên anh, miệng vẫn chưa mở ra thì thân thể dường như đã bị quấn lại ở trong ao, dần dần bị nhấn chìm xuống bùn, những cây xanh trong đầm nước dần dần quấn lên thân thể của cô, ánh nắng trước mắt từ từ mất đi, cả bóng dáng của anh cũng vậy.

Sau đó cô tỉnh giấc, sờ mặt mình toàn là mồ hôi, đồng nghiệp ngủ ở bên cạnh cô ngâm nga gì đó, cô vừa ghé sát vào thì nghe được cũng là câu nói mớ "Dư chấn, chạy mau", cô liền nghĩ đến đây là lần đầu tiên mọi người không hề kiêng dè gì mà cứ yên bình ngủ.

Vừa mới hoàn hồn lại sau khi hoảng hốt vì máy bay hạ cánh, cô bước đi khá khó khăn, đồng nghiệp giúp cô lấy valy, vẫn chưa ra đến đại sảnh thì từ trong dòng người đông đúc cô đã thấy được bóng dáng của người đó, bỗng nhiên cô run rẩy mà không biết lý do, đây là sự sợ hãi đến muện sao.

Trên gương mặt của anh đang có một vầng sáng thật mỏng chiếu vào, đường nét dịu dàng, đôi mắt khẽ cong lên, hàng lông mi phản chiếu thành một bóng râm nhàn nhạt.

Quen thuộc đến mức cô sợ chạm vào, trong sự sợ hãi trước mắt, bỗng chốc cô suy nghĩ rất nhiều.

Giống như là một đứa bé bị lạc đường, tập tễnh đi trong bão tuyết, cuối cùng đứa bé đó cũng tìm được đường về nhà, vừa mở cửa ra thì thấy trong nhà có chiếc lò sưởi ấm áp, trên mặt tràn đầy nước mắt đến ôm lấy người mẹ, ngoại trừ sự sợ hãi và uất ức từ sâu trong đáy lòng, còn có sự không muốn chia xa mãi mãi.

Đối với người yêu thì không muốn xa rời, đối với tình yêu thì sợ hãi mất đi, chúng đang nảy mầm sinh sôi mạnh mẽ trong lòng cô.

Tô Lập vẫn như ngày thường, anh nhìn cô mỉm cười, lộ rõ vẻ dịu dàng, trong con ngươi đen như mực của anh có rải rác những chấm nhỏ như tia máu, nước mắt Tống Giai Nam rơi xuống không hề báo trước, cô khóc như mưa, giống như muốn dùng nước mắt của cả đời ra để khóc.

"Tống Giai Nam, những ngày em đi anh không thể nào ngủ được một giấc yên ổn, anh rất sợ."

Bỗng nhiên thân thể cô được bao vây trong vòng ôm nhẹ nhàng, sức lực không lớn, vô cùng cẩn thận, sau đó dần dần sức lực đó tập trung lại ở giữa cổ tay cô, phẳng phất giống như lời tuyên thệ kiên quyết hứa hẹn trăm năm nào đó. Tống Giai Nam rõ ràng cảm nhận được thân thể cô khẽ rung động, nước mắt lặng lẽ rơi xuống cổ tay của anh.

"Nhưng thật may là em đã trở lại."

Bất kể Tống Giai Nam nhấn mạnh đầu gối mình chỉ bị thương nhẹ như thế nào, cuối cùng cô vẫn bị anh đưa đến bệnh viện kiểm tra một lần nữa, trong đại sảnh phòng khám ở bệnh viện, trên hành lang dài treo đầy biển tên của các nhân tài xuất chúng.

Chủ nhiệm khoa chỉnh hình, phó chủ nhiệm khoa gây mê cô đều đã

được gặp qua trong đội được điều đi cứu trợ, gương mặt rất quen thuộc, sau khi gặp vị bác sĩ trẻ tuổi tuấn tú Tiểu Khuru, nụ cười híp mắt của anh ta đã khắc sâu vào trong mắt Tống Giai Nam, cô "Ồi" một tiếng, tiến sát đến để xem.

Cô chỉ vào tấm ảnh nói với Tô Lập: "Anh chàng bác sĩ này không biết bây giờ đã liên lạc được với bạn gái anh ta chưa, hôm trước em quên hỏi cách liên lạc với anh ta."

"Bạn gái anh ta ở khu vực xảy ra động đất?"

"Ừh, đúng vậy, bây giờ vẫn chưa liên lạc được."

Anh nhíu mày, "Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, có lẽ sẽ nhanh có tin tức thôi, anh giúp em hỏi thăm, nhưng nhắc đến mới nhớ, lúc em đang ở Tứ Xuyên sao không nhận điện thoại của anh, mỗi lần gọi cho em anh rất kiểm chế."

"Em rất bận, không giúp đỡ người bị thương thì cũng cùng thợ chụp ảnh chạy tới chạy lui."

"Nói dối."

Cô bật cười, ánh sáng rực rỡ tinh tế phản chiếu vào đáy mắt cô, đôi mắt sưng đỏ do khóc có chút cay đau nhấp nháy, "Em sợ mình yếu đuối sẽ khóc lóc kể lể, anh biết ở nơi sinh tử như thế, mỗi ngày đối mặt với tình cảnh như vậy, chỉ muốn khóc thôi, nhưng lại không thể khóc, nên chỉ còn cách phải chịu đựng."

"Bây giờ còn muốn khóc không?"

"Muốn." Bỗng nhiên khóe mắt cô ươn ướt, "Không có ngày nào là em không nghĩ đến việc trở về, thật đó."

Buổi tối lúc ăn cơm cô không còn hơi sức nữa, tinh thần và sức lực cũng đã hao tổn đến đỉnh điểm, ở trên xe cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại thì đang ở trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ.

Ánh đèn màu cam từ căn phòng khác len lỏi vào, bóng lưng của Tô Lập

trong ánh sáng vàng có chút mơ hồ, hình ảnh đó không khỏi khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Đây chính là nhà của anh sao, Tống Giai Nam tò mò quan sát xung quanh, tông màu chủ đạo là trắng, thiết kế đơn giản, lối trang trí đơn giản thoải mái, rất phù hợp với tình cách của Tô Lập.

Ở bên cạnh giường đặt một đôi dép đi trong nhà kiểu nữ, cô xuống giường mang vào, rón ra rón rén đi đến căn phòng sát vách, dưới ánh đèn ấm áp, trên bàn đang bày ra một vài trang giấy rải rác, cô vừa định đến xem rốt cuộc đó là gì thì phía sau có tiếng bước chân truyền đến, "Em thức rồi à?"

"Ừh, đây là gì vậy?"

Anh vội vàng gom những trang giấy rải rác đó lại, lúc thu dọn không cẩn thận làm rơi một trang giấy, trang giấy đó nhẹ nhàng bay đến dưới chân Tống Giai Nam, cô cúi xuống, vừa nhìn thì thấy đó là chữ viết quen thuộc, mực nước màu xanh nhạt, còn có những nếp gấp vô cùng tinh tế. Chúng được đóng gói kĩ lưỡng cất vào kho, trang giấy có chút thay đổi, màu giấy ố vàng, cô có chút kinh ngạc, "Những lá thư này..."

— "Tháng chín ở Quảng Châu, thời tiết rất nóng và phức tạp. Ở một ngôi trường xa lạ, có một con đường lớn xuyên rừng rất dài, con đường đó quanh co dẫn đến ký túc xá, nhưng ở đâu cũng không còn thấy bóng dáng cây ngô đồng quen thuộc ở quê tớ nữa, chúng được thay thế bằng cây đa và cây bông gòn, màu xanh biếc cứ trải dài như vĩnh viễn không có điểm cuối. Hôm nay đi trên con đường như vậy, bỗng nhiên trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, tuy nhiên lại không có một người nào để giải bày, cũng giống như không có một ai để nói hết được, cho nên tớ nghĩ đến cậu. Cậu đang làm gì vậy, các ca khúc cậu giới thiệu tớ đều nghe cả rồi, tớ đã tìm được một ca khúc của Vương Phi mà lúc trước tớ đề cử cho cậu — Do we really care — có đôi khi tớ tự hỏi bản thân mình, có thể hững hờ với sinh mệnh trong cuộc sống được không, tớ lại không có đáp án. Còn cậu?"

"Thư của em ư? Là thư của em, anh đều giữ lại?"

Cô bật cười, cắn môi chậm rãi mỉm cười, từ trong hốc mắt của cô càng

lúc càng có nhiều giọt nước mắt đọng lại, nhưng chúng chỉ quanh quẩn trong hốc mắt, "Ngốc quá, bây giờ anh lấy ra xem làm gì? Bị tình cảm làm cảm động à?"

Tô Lập rút lá thư từ trên tay cô xuống, sau đó đặt vào chồng thư, "Thỉnh thoảng lấy ra xem một lúc, em thì sao, không còn giữ nữa à?"

"Ai ném chứ, em cũng cất thật kỹ ở nhà."

"Nhưng chắc em không lấy ra để xem?" Anh mỉm cười nhàn nhạt, dùng giấy ở trên tay gõ vào trán cô, "Tổng Giai Nam, kể cho anh nghe một chút về chuyện của em đi, được không?"

***

Máy điều hòa bên trong phòng đang chuyển động, khí lạnh phát phơ thổi qua.

Những cảnh tượng đã từng trải qua kia, như một cuốn phim nhựa cũ kỹ được cô cất giấu kỹ lưỡng trong tâm trí, vào những lúc đêm khuya vắng lặng lại chậm rãi phát ra, chúng đi theo bước chân của thời gian, đuổi theo bóng lưng ngây ngô thời niên thiếu của mình, cũng giống như những khán giả đến xem, nhưng lại không muốn giữ lại bất kỳ một thứ gì.

Ánh sáng mùa đông rực rỡ đang cố gắng xuyên qua những tầng mây thật dày, sau đó chiếu trên nền đất đầy bụi trong một sân nhà cũ kỹ tạo thành một màu vàng nhạt, cắt đứt những suy nghĩ vẩn vơ, cô không thể làm gì khác hơn là dùng bóng tối cuối cùng để nhớ kỹ lại từng ký ức đã qua trong cuộc sống.

Cô cũng đã nhớ nhung da diết một người như vậy, khoảng thời gian đó là những năm tháng rực rỡ.

"Lần đầu tiên em gặp anh là trong nhà gửi xe của trường, nhưng chẳng qua đó chỉ là bóng lưng của anh, sau đó em luôn suy nghĩ, nếu như hôm đó em không gặp lại anh ở căn tin thì cuộc sống của em có phải sẽ có một dáng vẻ khác hay không."

"Khi đó, đến cuối cùng em cũng cảm thấy anh rất cô đơn, anh luôn đứng một mình trên hành lang nhìn bầu trời, lúc thi xong cũng chống trán nhìn bầu trời. Anh thích nghe nhạc, em cố gắng tìm kiếm; anh nhìn trời, em cũng thích nhìn theo; anh học Toán giỏi như vậy, em cũng cố gắng học."

Cánh tay ôm thắt lưng cô siết chặt, "Vậy làm sao em có thể liên lạc với anh?"

Tống Giai Nam mỉm cười, "Thầy giáo có số điện thoại của anh, khi đó ý nghĩ trong đầu em bộc phát rồi ghi lại; còn có khi đó có người nói cho em biết BBS Forum trường học của anh, cho nên em thử gửi thư cho anh, em không nghĩ đến anh thực sự phản hồi thư của em. Khi đó có phải anh thấy em rất phiền không?"

Trên mũi cô bị vút nhẹ một cái, anh cười khẽ một tiếng, "Rất tốt, khá hơn những cách tỏ tình của các cô gái khác."

"Sau đó anh và Tần Viện Viện chính thức hẹn hò, em quyết định chuyển đến ban khoa học xã hội nên cũng rất ít gặp anh, dường như sau đó cũng không gặp lại, lúc đến trường nhận EMS thông báo trúng tuyển sau khi tốt nghiệp trung học, em mới biết anh đến Nhân Đại, chúng ta vừa đúng là một nam một bắc."

"Vậy tại sao lúc lên đại học lại bắt đầu liên lạc?"

"Luyện tiếc đó, một giấc mộng ấp ủ trong lòng vĩnh viễn không thể trở thành hiện thực, làm thế nào cũng không buông xuống được."

Không ai biết quãng thời gian cô vừa vào đại học đã vượt qua những năm tháng đau khổ như thế nào, Quảng Châu nóng bức, Quảng Châu ẩm ướt, những ngôn ngữ nghe không thể hiểu được, trong ký túc xá có ba cô gái nói tiếng Việt vĩnh viễn không có chỗ trống cho cô xen vào.

Cũng giống như cô vừa rời khỏi cơ thể người mẹ, là một chú chim non, một mình đơn độc trong sa mạc, vẫn chưa thể bay, lẻ loi đối mặt với tình cảnh khó khăn như thế.

Vào một buổi tối nào đó, tháng sáu thời tiết nóng bức, cô ấn từng số

trong dãy số QQ, nhưng lại kinh ngạc phát hiện avatar kia lại phát sáng.

Giống như là vết tích vĩnh hằng nào đó, từ đáy lòng của cô, chưa bao giờ rời đi.

[Là cậu?...]

[Đã lâu không gặp.]

Cuộc sống của cô vốn là một ao nước tĩnh lặng, lần nói chuyện không chút ngăn cách đó giống như một tảng đá ném vào ao làm mặt nước gợn sóng.

Trong lúc lúng túng ngỡ ngàng không biết làm sao trước máy vi tính, lời của anh đã nhanh chóng hiện trên màn hình: [Đã lâu lắm rồi không liên lạc, bây giờ cậu đang học ở trường nào? Có khỏe không?]

Dường như ánh sáng trước mắt quá chói làm rơi nước mắt, cô chặm rãi trả lời: [Đúng vậy, tớ vẫn khỏe, còn cậu?]

Hai người cứ như vậy bắt đầu liên lạc, dần dần cô biết được MSN và QQ của anh, họ cũng nhau xem phim trên mạng, cùng nhau nghe nhạc, mở ra sự vui vẻ tùy hứng của mình, cùng nhau nói về những người nổi tiếng trên diễn đàn trường học năm đó, cùng nhau chơi những trò chơi bình thường thú vị.

Sau đó họ bắt đầu viết thư, cô lục lọi tìm một vài thứ thú vị gửi cho anh, có đôi khi là CD của Trần Dịch Tấn, có đôi khi là vài quyển truyện manga, mỗi lá thư anh hồi âm cho cô đều đính kèm những CD hoặc quyển sách quý giá.

Cô cố gắng dùng một cái tên xa lạ liên lạc với anh, chẳng qua là hy vọng nhận được lá thư mới nhất từ anh, còn có sự tò mò không biết rốt cuộc hiện tại anh vui vẻ hay là không thoải mái.

Thời gian trở nên quá nhỏ bé trước dòng ký ức như nước lũ, một năm, hai năm, cuối cùng có một ngày anh nói: "Tớ muốn gặp mặt cậu."

Nhưng tất cả mọi thứ của cô, ngoại trừ trường học là sự thật, toàn bộ

những thứ khác đều là giả dối, cô không phải là Tống Ưc Văn, không phải là sinh viên khoa tiếng Trung, cô chỉ là một cô gái nhỏ bé cẩn thận từng li từng tí dùng ánh hào quang giả dối để thích anh nhiều năm như vậy.

Nó giống như một cảnh trong giấc mơ, dù có ngọt ngào đến đâu thì cũng chỉ là giấc mộng mà thôi, lúc con bướm đậu lại trên một cánh của giấc mơ thì cả một căn phòng đầy hoa cỏ bắt đầu khô héo úa tàn, giấc mộng của cô cũng như thế, mỏng manh yếu ớt dễ vỡ, chúng không chịu nổi được bất cứ sự đả kích nào.

Đêm đó, cô nhớ đến trên tầng lầu của trường học xưa, cô ngồi suốt một đêm, suy nghĩ cả một đêm, đêm hôm đó, một cô bé tên là Tống Ưc Văn vĩnh viễn biến mất.

Một chàng trai kiêu ngạo như vậy, cô không dám nghĩ đến khi anh biết cô lừa dối anh sẽ có kết quả như thế nào, cô không dám cầu xin anh thấu hiểu, cô chỉ có thể chủ động biến mất, như vậy có lẽ sẽ khác với một người nào đó lặng lẽ trong màn đêm, cô sẽ có dáng vẻ hoàn mỹ ở trong suy nghĩ của anh.

Cho nên họ cứ như vậy cắt đứt liên lạc, giống như chưa từng xuất hiện.

Nhưng họ lại không biết bóng dáng kia đã khắc sâu đến như vậy, đậm đến như thế.

Sau đó cô từng hình dung lại Tô Lập --- nửa đời trước của cô cũng giống như một bức tranh trên tường do năm tháng khắc lại, đôi tay khắc sai một nét, những hình ảnh hoàn mỹ đều biến mất, sau khi khắc lại vẫn không thể khôi phục lại sự hoàn mỹ trước đó, nó gắn liền với sinh mệnh của cô, làm thế nào cũng không thể tách ra được, những mảnh nhỏ hoàn mỹ ấy đều khắc đầy cái tên Tô Lập.

Sinh mệnh con người có thể vì ký ức mà trở nên rất dài, cũng có thể vì nó mà trở nên rất ngắn.

Lúc cô quay đầu lại đã không thể nhớ rõ một nửa cuộc sống trước đó mình đã trải qua như thế nào, ngược lại, quãng thời gian kia giống như được chú thích kỹ lưỡng, có tên là yêu thâm.

Cô không nhớ rõ mình đã ngủ thế nào, dường như cô đã nói rất nhiều, nhưng không nhớ rõ những lời thoát ra từ trong miệng của mình, cô nói về cuộc sống của cô ở Quảng Châu, nói về thầy phụ trách nghiêm khắc lúc cô học nghiên cứu sinh, nói về Đoàn Gia Thần, nói về Tịch Lạc Dữ, cô còn cố ý chọc anh.

Cô còn có thể nhớ rõ tiếng chuông của chiếc quả lắc trên tường, cô nói chuyện luôn vừa vội lại vừa nhanh, mà giọng nói của anh vẫn nhàn nhạt và vô cùng bình thản, anh nói: "Sau này không cho phép em dùng cơm với bọn họ nữa, phải quản trái tim thật chặt mới được."

Cô phản đối, anh tỉ mỉ vuốt tóc cô, "Bọn họ đều có dự tính trước với em, đàn ông hay miệng nói một đường tâm làm một nẻo lắm."

Cô cười duyên, hỏi anh: "Anh cũng có dự tính trước?"

"Đó là dĩ nhiên!" Anh cúi đầu bật cười, Tống Giai Nam cảm thấy thân thể cô chợt nhẹ bẫng, vẫn chưa kịp phản ứng thì hơi thở ấm áp của anh đã ở sát bên tai cô, cô không khỏi gọi ra tiếng, "Anh..."

Thân thể nằm trên mặt giường mềm mại, gương mặt nghiêng của anh dưới ánh đèn tạo cho người khác cảm giác như một màn sương mù trong suốt, nhưng dường như tan ra trong ánh sáng nhàn nhạt, trong lúc nhất thời cô cảm thấy thật sự giống như thời niên thiếu kia, chưa từng thay đổi.

"Tô Lập?"

"Hử?" Ánh mắt của anh chậm rãi nhắm lại, trên hàng lông mi dài có một ánh sáng rục rỡ như kim tuyến.

"Anh có biết không, em yêu thầm anh đã mười năm rồi."

Vô tình đã mười năm, đã quên mất đi những con đường đã qua, lại không thể bước trên con đường ấy một lần nữa, anh ở trong ký ức đó đã trở thành một cây gai trong trái tim cô.

Buổi sáng lúc tỉnh lại, chiếc gối bên cạnh đã không còn người đó nữa,

trước mắt cô chỉ là những tia sáng chói mắt, chúng len lỏi qua những khe hở ở chiếc rèm cửa sổ, di chuyển trong không khí, chiếu vào mép giường.

Hóa ra là trời đã sáng rồi.

Lúc này cô mới giật mình nhận ra hóa ra mình ngủ trên giường người khác, cô vội vàng mặc quần áo chỉnh tề, rửa mặt, sau đó lại phát hiện anh đang ở trong phòng bếp góc nghếch bện rộn, trên bàn đang bày ra một bữa sáng đơn giản.

Không khí ấm áp dần dần theo ánh mặt trời lan tỏa, quan hệ giữa hai người đã bắt đầu thay đổi, có lẽ trong lòng mỗi người đều có những lời không biết biểu đạt như thế nào, bỗng nhiên, Tô Lập ngẩng đầu lên chăm chú nhìn cô, "Giai Nam, buổi trưa người nhà của anh muốn gặp mặt, em có thời gian để đi dùng một bữa cơm không?"

Cô có chút bất ngờ, nhưng lại nằm trong dự đoán của cô, "Được, có thời gian."

Anh cẩn thận vén tóc đang phủ xuống trán cô ra sau tai, một động tác rất nhỏ nhưng lại không tự chủ được mà căng thẳng, vừa định khuyên thì cô nháy mắt vài cái rồi mỉm cười, "Có phải là nhanh quá không anh, em vẫn chưa chuẩn bị tâm lí, hơi sợ một chút, thật đó."

Một gia đình như vậy, anh đã rất cố gắng để họ tiếp nhận cô, bởi vì anh không muốn để Tống Giai Nam có thêm bất kỳ một áp lực nào.

Bàn tay anh lặng lẽ nắm lấy tay cô, ngoài sự kiên định ra còn là sự ấp áp, "Không có gì đâu, có anh ở đây, em không cần lo lắng gì cả."

Buổi trưa, cô gặp mặt gia đình anh ở Kim Bích Hoàng Triều.

Bố của Tô Lập có thể thường xuyên thấy trên TV, thậm chí lúc Tống Giai Nam lên nghiên cứu sinh đã từng tham gia một hội nghị để lấy tin về ông, đó là lần đầu tiên cô tham gia vào một hội nghị lớn như vậy, lúc nói chuyện từng câu chữ đều run lên, hiếm có dịp Chủ tịch tỉnh Tô cười ha ha an ủi cô, "Cô cứ nói từ từ, không cần gấp."

Ông vẫn còn ấn tượng với Tống Giai Nam, lúc gặp cô rõ ràng ông đã sửng sốt một lúc, "Hóa ra là cô phóng viên nhỏ đó, bây giờ nhìn chẳng chạch hơn lúc đó rất nhiều."

Ngay cả Tô Cận cũng rất kinh ngạc, lại nghe ông Tô nói, "Tốt lắm, tốt lắm, mấy năm trước cháu phỏng vấn bác, vài năm sau lại trở thành bạn gái của con trai bác, có duyên rồi."

Bồng chốc, không khí nặng nề căng thẳng tan thành mây khói, biểu cảm trên mặt của bà Tô nhất thời cũng dịu đi rất nhiều.

"Đúng vậy, chờ sau khi Giai Nam làm con dâu của bố, có thể ngày ngày ở nhà đưa tin về bố." Tô Cận rót trà, rồi tự mình nhắm nháp, "Tống Giai Nam, em mới lấy tin động đất từ Tứ Xuyên về đúng không? Ôi, Giai Nam, hoàn cảnh bên đó thế nào?"

"Thê thảm hơn trên TV rất nhiều." Cô hơi cúi đầu, nhẹ nhàng thở dài.

Tô Cận vội vàng vẫy vẫy tay, "Được rồi, không nói chuyện này, Tô Lập, em có lời gì muốn nói?"

Tô Lập mỉm cười, ở giữa đôi lông mày anh vẫn lộ vẻ lạnh nhạt, "Con và Tống Giai Nam quen nhau đã lâu rồi, cũng đã hiểu rõ lẫn nhau, lần này cô ấy đến khu vực xảy ra động đất để lấy tin, con đã suy nghĩ rất nhiều, con đã quyết định việc quan trọng cả đời của mình rồi, cho nên con mong bố mẹ chúc phúc cho bọn con."

Tay của Tống Giai Nam khẽ run lên, suýt chút nữa là nước bắn tung tóe ra ngoài, cô cho rằng tin nhắn kia chẳng qua chỉ là cảm giác nhất thời vì hoàn cảnh.

Vẻ mặt nghiêm túc của bà Tô nhìn Tô Lập và cô, Tống Giai Nam cảm thấy như có một áp lực vô hình đang đến gần, mà ở dưới gầm bàn, có một bàn tay lặng lẽ nắm lấy tay cô, Tô Cận khẽ cười trêu chọc, "Sao em không hỏi trước là người chị này có chúc phúc cho các em không?"

Không chờ những người khác phản ứng, Tô Cận đã xoay về phía ông Tô cười nói: "Bố, con cảm thấy rất tốt, người nhà của cô bé cũng không hề chê tính tình của thằng nhóc này, chúng ta còn mong điều gì nữa?"

Tống Giai Nam cảm thấy Tô Cận nói chuyện không hề che giấu, nhưng luôn bảo vệ cô, cô không khỏi nhìn Tô Cận bằng một ánh mắt cảm kích.

Ông Tô cũng cười, "Vốn dĩ là bố không có gì để phản đối cả, hôn nhân đại sự vẫn là chuyện của con cái, ý kiến của bố mẹ chẳng qua chỉ là tham khảo thôi." Sau đó dường như ông chợt nhớ đến gì đó, nhìn về phía bà Tô vẫn chưa lên tiếng hỏi, "Sao vậy?"

Nếu như người đứng đầu gia đình cũng đã lên tiếng, thì bà Tô cũng không còn gì để nói, "Hai đứa tự quyết định đi, tôi không xen vào."

Bữa cơm này dùng vô cùng thoải mái, nhưng quan trọng nhất là người nhà Tô Lập không phản đối nữa, cho dù trong lòng Tống Giai Nam có khúc mắc cũng không biểu hiện bất kì điều gì.

Dùng cơm xong Tô Lập đưa cô về tòa soạn, vừa bật chìa khóa xe anh đã dừng động tác lại, chăm chú nhìn cô, "Tống Giai Nam, em biết đấy thật sự mẹ của anh có chút... Trong lúc nhất thời vẫn chưa thể tiếp nhận, nhưng biểu hiện của em rất tốt, bố cũng rất thích em."

Cô không biết nên trả lời thế nào, chỉ mỉm cười, anh lại nói tiếp: "Dù thế nào thì sau này chúng ta cũng không sống chung với họ, cho nên em không cần suy nghĩ nhiều."

"Tô Lập, lúc em không ở đây, có phải anh đã dùng thời gian đó để đến khuyên người nhà anh tiếp nhận em không?"

Anh hơi sững sốt, nhưng ngay sau đó lại bật cười, "Không có, Tô Cận vẫn luôn thích em, mẹ anh, em cũng phải biết tính cách của mẹ, bố anh thì quá bận rộn, chắc là trước khi dùng cơm cũng không gọi được tên em đầy đủ."

Nhìn nụ cười của anh, những cảm giác sợ hãi ở đáy lòng kia cuối cùng cũng được bỏ xuống, nhẹ nhàng dựa vào thành ghế mềm mại, cô nghiêm túc nói: "Tô Lập, ngày mai đi gặp bố em em đi, em nghĩ nhất định họ sẽ rất thích anh, thật đó."

Quả nhiên, không khí trong nhà của Tống Giai Nam rất khá, mặc dù

trong lúc nhất thời ông Tống và bà Tống vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp nhận anh con rể bỗng nhiên hiện ra "trước cửa" này, nhưng trong lúc về mặt hai người bọn họ di chuyển nhìn nhau đã có thể thấy được manh mối, mọi việc diễn ra suôn sẻ, tất cả đều vui vẻ.

Chờ đến lúc rất trễ anh mới về, khi đó trời đã tối mịt, ở cư xá bên cạnh có một cái kênh đào bị bỏ hoang, vào tháng năm, nhánh cây dương liễu bên bờ rủ xuống, dịu dàng dựa sát vào mặt nước.

Bọn họ tay trong tay lặng lẽ bước đi, thỉnh thoảng mới nói một vài tin đồn bịa đặt thú vị nào đó.

Nhưng bỗng nhiên, trong bầu trời bao la tối đen, một bầy chim bồ câu bay qua, trong lúc nhấp nháy, Tô Lập xoay người lại, chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt nghiêm túc như vậy, phảng phất như mặt biển tĩnh lặng hay bầu trời bao la, chăm chú đến mức khiến không ai có thể che giấu được, cô không né tránh kịp, giống như dáng vẻ lần đầu tiên cô gặp ở căn tin, dĩ nhiên cô có chút giật mình.

Dưới ánh đèn đường màu cam, trong lúc bàn tay đang lắc lư, cô chỉ cảm thấy có một ánh sáng rất đẹp mắt đang bó chặt ở nơi đó, cô giơ tay lên, rõ ràng là có một chiếc nhẫn kim cương tinh tế đang lồng vào ngón áp út của cô.

Còn có cảm giác lạnh như băng, cả nhiệt độ nóng hổi từ lòng bàn tay anh.

Cô không dám nhìn anh, chỉ cảm thấy ngón tay đeo chiếc nhẫn của cô có chút siết chặt, cô đưa tay muốn nói lỏng một chút, nhưng vừa xoay nhẹ một chút thì viên kim cương sáng bóng như nước kia chập chờn trước mắt cô, ánh mắt bỗng bình của cô đối mặt với ánh mắt dịu dàng của anh.

"Rất muốn dùng cách như vậy để hứa hẹn cả đời, Tống Giai Nam, em có bằng lòng không?"

Cô thoải mái bật cười, không có nước mắt, cô nhìn anh, nhắm mắt lại rồi mở ra, thật sự giống như một giấc mộng đẹp dễ thoáng qua, thời niên

thiếu ngây ngô kia đã quyết định cả một cuộc đời.

LINK Truyện:

Khi Lướt Qua Nhau (Thời Sách) <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/khi-luot-qua-nhau-thoi-sach-3799102.html>

LINK Chương này:

Chương 47

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/khi-luot-qua-nhau-thoi-sach-3799102/chuong-47.html>